

Reseberättelse juni 2025

Så kom vi då till sist i väg. Förra årets planerade resa fick vi ju lite snöpligt ställa in på grund av sjukdom så det kändes som att det var hög tid att få komma ner till Kenya igen efter resan 2022.

Matts deltagande i de månatliga Zoom-möten i egenskap av medlem i barnhemmets lokala styrelse har gett oss insyn i behovet av reparationer. Det var därför fantastiskt bra och roligt att våra vänner Veronica och Johan ville följa med. Johan arbetar till vardags med fastighetsskötsel och var därför ett välkommet tillskott till arbetslaget så att så mycket skulle hinnas med under vår vistelse. De var även med oss på resan sommaren 2018.

Övriga som reste var, förutom Johan och Veronica, som vanligt Maria, Matts och farbror Tage.

Med ambitionen att ta tillfället till vara och tömma lite ur våra förråd tog vi denna gång med 15 stora och 2 små väskor med kläder, skor, reservdelar, böcker, sängkläder, handdukar och massor av annat smått och gott, sammanlagt drygt 350 kilo bagage.

För att ta oss till Arlanda med allt bagage fick vi beställa en taxi utöver de två familjebilar vi hade till förfogande. Avresan gick bra men på vägen till Arlanda uppdagades ett problem med ett visum som skapade en hel del stress väl framme på flygplatsen. Med en dator, en telefon och ett kreditkort löste det hela sig dock och men endast en kort stund till godo kunde vi checka in våra väskor och vi kunde tillfälligt andas ut. Nästa utmaning skulle bli tullen i Nairobi men vi kommer dit.

Hur ska vi få med allt?

Är allt med?

Johan övervakar lastning

Efter ett flygplansbyte i Amsterdam kom vi tidigt på midsommarafton fram till Nairobi. Immigrationskontrollen passerades förvånansvärt fort och alla väskor kom så småningom på bagagebandet. Nu gällde det att stapla dom på bagagevagnarna på ett listigt sätt. Skulle tullen vilja titta i några av dem vill vi inte visa de finaste sakerna. Självklart skulle vi även denna gång bli invinkade i tullfiltret. Vi var ganska lugna för även om vi formellt ska betala en tullavgift på donerat gods brukar tullpersonalen i Nairobi vara ganska pragmatiska. Vi har tidigare betalat mellan noll och tjugo amerikanska dollar per väska. Vi blev därför ganska chockade då de denna gång ville ha 100 dollar

per väska. Nu gällde det att hålla sig lugn och starta förhandlingarna. Efter en del schackrande kunde vi få ner tullavgiften till 650 dollar i stället för 1500. Bättre reduktion än inget men dessa pengar hade kunnat använts till annat.

Väl ute på parkeringen mottogs vi av våra vänner och samarbetspartners. Shadrack, vår lokala ordförande och en av hans söner samt vår trogne chaufför Gordon. Shadrack fick ta en del av bagaget i sin bil att ta med till barnhemmet senare så att vi kunde få plats i minibussen Gordon ordnat. Vi var tvungna att även lämna lite plats för de inköp vi planerade att göra på vägen.

Bilfärden var lugn och händelselös. Vid ett tillfälle var det dock stopp på vägen och då fick vi åka små "vägar" ett tag men vi tog oss förbi hindret. Det är en vacker resa genom Great rift valley, savanner och vi passerade teodlingar med mera. Vi stannade som vanligt för lunch och kontantuttag i Narok och shoppade på en stormarknad i Kisii. Det var både inköp till barnhemmet och mat till vår egen vistelse som skulle in i bilen. Det blev rätt trångt de sista timmarna.

Gordon packar

Lunchstopp i Narok

Storköp i Kisii

Så var vi då till sist framme. Efter en snabb urlastning så att Gordon kunde bege sig hemåt kunde vi hälsa på alla för att därefter installera oss i gästhuset. Självklart gick strömmen kort efter mörkrets inbrott då batteriet inte kunnat ladda så mycket under dagen på grund av mulet väder. På grund av detta fanns det inte heller särskilt mycket vatten i vttentornet.

På midsommardagens morgon och efter frukost på gästhusets altan var det bara att sätta i gång med reparationer, inventeringar och sorteringar. Vi började med gästhuset eftersom det där behövde bytas en kran som inte gick att stänga av. Detta medförde i sin tur att vattnet till toaletter och duschar fick hållas avstängt. Eftersom vi hoppas snart kunna ta emot volontärer på barnhemmet igen kände vi att det var viktigt att allt fungerar som det ska i gästhuset.

Matts, Tage och Johan fokuserade på det tekniska medan Maria och Veronica satte i gång med att försöka utröna vad som fanns kvar i barnhemmets förråd och vilka behov barnen hade. Maria pratade bland annat med alla de lite större barnen för att följa upp hur det går i skolan med mera. Vi fick även träffa några av de lite äldre barnen som har gått ut secondary school (gymnasiet). Det sattes upp nya gardiner i många av rummen.

Välkommandet

Gästhuset

Bara att börja fixa

Gästhusets veranda nyttjades väl från morgon till kväll

Nya reglar till solpaneler

Reglar byts ut

Full container

Det blev en hel del mixande med vattensystemet eftersom varje läcka medför onödigt slöseri med det värdefulla vattnet. Efter att ha bytt läckande kranar, tätat läckande kopplingar och satt fast lösa kranar och duschblandare fick sig solenergisystemet en genomgång. Det mesta funkade men solpanelerna fick vi jobba en del med då träreglarna på taket som panelerna är fastsatta i börjat ge vika. Även batteriövervakningen behövde lite tillsyn. En av föreståndarinnan Metrines utmaningar är att balansera energiförbrukningen så att det går att pumpa tillräckligt med vatten och samtidigt ha energi kvar till kvällens och nattens behov. Även vattenförbrukningen måste noga regleras. Tyvärr upplever vi att det finns en inställning bland barn och personal att om det finns vatten så använder vi det, nu. Vad som händer senare bekymrar de sig inte så mycket om.

I tvättstugan kunde vi konstatera att ingen av de tre tvättmaskinerna längre fungerade. Vi gjorde några försök att felsöka men efter ett litet utbrott av optimism fick vi tyvärr lägga ner arbetet. Nu är det bara handtvätt som gäller.

I verkstadscontainern låg det rätt mycket trasiga saker. I ett samhälle utan resurser sparar de förstås gärna på allt i förhoppningen att det ska gå att återanvända. Vissa

saker saknas dock både kompetens och delar för att kunna fixa så vi fick sortera ut en hel del saker med förklaringen att detta inte går att laga. Trots detta var det flera som frågade om de fick ta av de trasiga sakerna. Det är även en utmaning då det inte finns någon infrastruktur för sophantering. Allt som går att brännas slängs i en grop på baksidan av barnhemmet. Vi tog med en del "miljöfarligt" till Nairobi där det finns bättre möjligheter att återvinna.

Utöver arbete på barnhemmet hann vi ett besök i en av byns skolor där många av barnen går. Maria och Veronica träffade rektorn, Lilian Ouma som förklarade hur det nya skolsystemet är tänkt att fungera och vilka utmaningar detta medför för många skolor. Det finns nu barn i två olika skolsystem där det tidigare systemet med 3-8-4 ersatts med ett 2-6-3-3. 3-8-4 innebär tre år i förskola, åtta år i grundskola och därefter för dem som har råd, ett fyraårigt, teoretiskt gymnasium. Det nya systemet innebär två år i förskola, sex år i grundskola och tre år i vad som kallas "junior secondary" som i praktiken är en förlängning av grundskolan men med en läroplan som innehåller fler praktiska ämnen. Det behöver finnas undervisningslokaler med utrustning anpassade för dessa praktiska moment men stödet från staten, som beslutat om den nya läroplanen, är knaper. Efter junior secondary kan de gå en treårig, studieförberedande utbildning som dock är avgiftsbelagd och där de behöver byta skola. Denna utbildning benämns senior secondary. Barnhemmet har nu barn i grundskola, junior secondary, 3-årigt senior secondary och det gamla 4-åriga secondary. Förskola, grundskola och junior secondary ska vara gratis på pappret men är inte det i praktiken då bland annat skoluniformer och vissa prov måste betalas samt att skolorna kommer och ber om pengar till olika saker, till exempel ny utrustning, om- eller tillbyggnad av lokaler. Skolorna ute på landsbygden är resursfattiga då föräldrarna ofta inte har råd att bidra på samma sätt som områden där medelklassen bor. Klasserna kan innehålla upp till 70 barn. Stiftelsen bekostar senior secondary och gamla secondary.

Bongu primary school

Veronica, Mme Ouma och Maria

Klassrummen

Skolgården

Skolgården

Daglig gärning

Vi hann även med ett lunchbesök hos vår vän Margret i hennes hem, en kortare resa från barnhemmet. Hon vurmar för barnhemsbarnen och har flera ”fosterbarn” i sitt hem. Det var hennes mamma som startade barnhemmet en gång i tiden. Här fick vi träffa några av de unga vuxna som är utskrivna från barnhemmet och fick höra hur det har gått för dem. Det var ett kärt återseende. Samma dag hade vi även ett lokalt styrelsemöte där alla i styrelsen kunde närvara.

Hos Margret

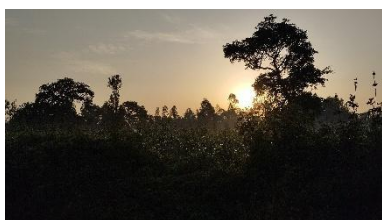
Tage med sitt nu vuxna
fadderbarn och hennes
familj

Styrelsemöte

De lokalt odlade frukterna och grönsakerna är jättegodas. Det blev en hel del tomater samt fruktsallad på mango, papaya, bananer och ananas. Maria och Veronica letade upp ägaren till ett stort avokadoträd tvärs över grusvägen och köpte stora avokados direkt från henne. En morgon tog vi en promenad i närområdet där Jeremiah och Geoffrey, som gick ut gymnasiet i slutet på förra året, såg till att vi inte gick vilse.

Vi anordnade som vanligt en fest med fika, frukt och lekar. Maria och Johan åkte och handlade inför den tillsammans med föreståndarinnan Metrine och ordförande Shadrack. Det blir mycket skratt när vi leker vanliga lekar såsom att få in pennan i en flaska, förflytta frukten mellan personer utan att använda händerna och dansstopp.

Gryning över Lwala

Morgonpromenad

Ett vanligt hus

Vår traditionella fest

Maria ser till att alla får

Lekdags

Maria och Veronica följde även med ett av barnen till den lokala vårdcentralen som ligger rakt över grusvägen, granne med avokadoträdet. Det är en enorm skillnad mellan sjukvården i Kenya och Sverige. När Maria pratade med läkaren som äger vårdcentralen framgick det tydligt hur de slentrianmässigt använder antibiotika. Detta oavsett om det behövs eller inte. Vad multiresistenta bakterier är verkade läkaren inte ha en aning om.

Vi har som tradition att spela brännboll tillsammans och så även denna gång. Det är alltid roligt och uppskattat.

Brännboll

Vi fixade lite med kiosken också

Med ny spis och ny skorsten är miljön i köket nu mycket bättre

Trots att det fanns en hel del kvar att göra blev det ändå till sist tid för avfärd. En bil tog oss till Kisumu flygplats där vi fick möjlighet att träffa våra högskolestudenter Wendy, Beatrice och Emmanuel. De kan studera i Kisumu med stöd av personliga svenska faddrar i kombination med statliga studielån samt stöd från släktingar och från barnhemmet. Stiftelsen administrerar stödet från de svenska faddrarna och barnhemmet hjälper oss med uppföljning av deras studier och livssituation.

Avskedsbilden

Högskolestudenterna

Ombordstigning i Kisumu

Installerade hos Shadrack

Veronica förklarar Fika

I centrala Nairobi

Efter en kort flygtur till Nairobi där vi blev hämtade av Shadracks söner Ray och Oliver blev vi installerade i Shadracks hem för två nätter. Denna gång unnade vi oss en heldag i Nairobi som vi trots tidigare resor sett väldigt lite av. En favorit som vi återvände till var the Giraffe haven där vi kommer riktigt nära giraffer. Vi fick även se en del omgivningar och downtown Nairobi.

Tidigt på avresedagen blev vi körda till Nairobis flygplats. Incheckningen gick smidigt och vi hann äta lite innan det var dags att gå ombord på planet till Amsterdam.

Inför ankomsten till Amsterdam var vi lite oroliga för den korta tid vi hade för flygplansbyte. Kabinpersonalen var dock vänliga så vi fick flytta fram i kabinen vid landning så att vi kunde komma av snabbare. Som tur var så var avståndet mellan gatorna i Amsterdam inte så långt så vi hann gott och väl med vårt plan till Stockholm. Vid niotiden på söndagskvällen var vi hemma igen. För Matts och Maria var det bara att gå upp och börja arbeta dagen efter, men våra vänner från Småland var inte hemma riktigt ännu utan de hade en ganska lång bilfärd kvar på måndagen.

Vi som sköter stiftelsen arbetar helt och hållet ideellt. Alla omkostnader i samband med våra resor betalar vi privat. Vi tar inte heller ut någon ersättning från stiftelsen utan använder kvällar, helger och semester för att samla in pengar, samarbeta med Trosnistan, sköta redovisningen, delta i månatliga styrelsemöten, informera om verksamheten, besöka barnhemmet, följa upp ekonomin vid barnhemmet och ge ledningen på barnhemmet det stöd de behöver för att verksamheten ska bli så effektiv och bra som möjligt.

Ni kan läsa mer om oss på www.stiftelsen-lwala-barnhem@webnode.se och på Facebook, Lwala barnhem, Kenya.

Tack för att ni hjälper oss att hjälpa!

Hälsningar

Matts Thorsson och Maria Unbeck

Ordförande respektive ledamot i stiftelsens styrelse